

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 606/2016-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 17 a čl. 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sdo 9/2016 z 29. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2016 doručená mailom a podaním doručeným ústavnému súdu 28. septembra 2016 doplnená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 17 a čl. 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sdo/9/2016 z 29. júna 2016 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„... Sťažovateľ podaním zo dňa 2. 1. 2011 podal žalobu proti rozhodnutiu Ministerstva vnútra SR na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu... č. SLV-PS-PK-111/2010 z 26. 10. 2010, ktorým sa sťažovateľovi služobne zaradenému v stálej štátnej službe na funkciu referent oddelenia cudzineckej polície PZ Banská Bystrica... nepriznáva náhradu za bolesť... za služobný úraz...

... Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 1 S/2/2011-117 z 12. 6. 2014 rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušuje a vracia mu vec späť na ďalšie konanie, keď z vykonaného dokazovania nie je možné jednoznačne určiť, že len výlučne žalobca porušil niektorú zo zákonných povinností, a že zistenie skutkového stavu pred rozhodnutím správneho orgánu nebolo postačujúce na posúdenie veci.

... O podanom odvolaní žalovaného Najvyšší súd SR rozhodol rozsudkom sp. zn. 1 Sžso/67/2014 zo dňa 16. 3. 2016 tak, že rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1 S/2/2011 zo dňa 12. 6. 2014 mení tak, že žalobu zamietá.

... Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote dovolanie, ktorého procesnú prípustnosť odvodil z § 238 ods. 1 OSP, pretože predmetným rozhodnutím bol zmenený rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1 S/2/2011. Právne vymedzil dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 OSP, teda

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,

b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. ...

... Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 1 Sdo/9/2016 zo dňa 29. 6. 2016, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 18. 7. 2016, konanie o dovolaní zastavil s odvolaním sa na neprípustnosť dovolania.

... Sťažovateľ namieta, že zastavením konania bez meritórneho preskúmania jeho odvolania, s odvolaním sa na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 283/07... porušil jeho

právo na spravodlivé prejednanie vec pred súdom tým, že mu odňal možnosť mimoriadneho opravného prostriedku.

... Svoju námietku tiež opiera o rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 63/06: Ústavný súd v zmysle svojej stabilizovanej judikatúry (napr. m. m. IV. ÚS 62/03) považuje za odňatie práva obrátiť sa na všeobecný súd podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj také rozhodnutie všeobecného súdu, ktorým sa pred ním konanie končí uznesením o zastavení, ak proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

... Sťažovateľ poukazuje na vzájomný rozpor ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý vo všeobecnej časti v § 238 ods. 1 zásadne pripúšťa dovolanie proti zmeňujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, pričom nejde o vec vylúčenú z preskúmania v zmysle § 238 ods. 4, ods. 5 OSP, nejde o dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V § 246c ods. 1 veta tretia OSP zároveň vylučuje možnosť využiť opravný prostriedok proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu v správnom konaní – hoci v danom prípade, ako to vyplýva z argumentácie dovolania, išlo zároveň o rozhodnutie prekvapivé, pretože NS SR ako súd odvolací meritórne rozhodol o zmene rozsudku prvého stupňa z odlišných právnych dôvodov, s ktorými sťažovateľa pred rozhodnutím neoboznámil a nedal mu možnosť vyjadriť sa k odlišnému právnemu posúdeniu. Takýto postup je pritom vždy v praxi NS SR dovolacím dôvodom podľa § 237 OSP, na ktorý dovolací súd prihliada ex offo, aj bez výslovnej akcentácie účastníkom konania.

... Sťažovateľ namieta, že formálna či koncepcná nekonzistentnosť či rozpor jednotlivých ustanovení procesného poriadku navzájom či s inými predpismi nie je možné vykladať na ťarchu účastníka konania, s cieľom či zámerom znemožniť mu využitie opravného prostriedku.

... Zároveň je namietané ustanovenie aj v čiastočnom rozpore s § 18 zákona č. 757/2004 Z. z., ktorý stanovuje postup pri preskúmaní senátnych rozhodnutí NS SR. “

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní spisová značka 1 Sdo/9/2016 porušil základné práva sťažovateľa zaručené mu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 a 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd SR zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sdo/9/2016 zo dňa 29. 6. 2016 a vracia mu vec späť na ďalšie konanie.

3. Priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v konaní o ústavnej sťažnosti, ktoré je porušiteľ práv povinný vyplatiť advokátke... do jedného mesiaca po právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 citovaného zákona.

6. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

8. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 17 a čl. 18 dohovoru uznesením najvyššieho súdu. Napadnutým uznesením najvyšší súd podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 246c Občianskeho súdneho poriadku zastavil konanie o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžso 67/2014 zo 16. marca 2016, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

9. Podľa sťažovateľa k porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že najvyšší súd zastavil konanie v jeho veci bez meritórneho preskúmania, čím mu „odňal možnosť *mimoriadneho opravného prostriedku*“, pričom vo svojej sťažnosti odkazuje na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 283/07.

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

11. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvozené závery

boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

14. Podľa čl. 13 dohovoru každý koho práv a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili úradné osoby pri plnení úradných povinností.

15. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

16. Článkom 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, predovšetkým práva na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces, ktorému ochranu poskytuje aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo v prípade

opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím (IV. ÚS 279/05, IV. ÚS 337/04).

17. Právo na súdnu ochranu sa v konaní pred súdom účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania v správnom súdnictve.

18. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

«Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. marca 2016, sp. zn. I Sžso/67/2014 bolo právoplatne ukončené súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - ustanovujúcej správne súdnictvo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie žalobcu a dospel k záveru, že konanie o ňom treba zastaviť.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa primerane použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona; opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1, prvá a druhá veta O. s. p.).

Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný (§ 246c ods. 1 tretia veta O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc s citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo vyplýva, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný, teda vychádzajúc zo znenia právnej normy upravujúcej prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu najvyššieho súdu je zrejmé, že proti rozhodnutiu najvyššieho súdu nie je prípustný tak riadny ako aj mimoriadny opravný prostriedok a súčasne zo žiadneho

ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu najvyššieho súdu v správnom súdnictve. Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať, z ktorých dôvodov neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O. s. p. konanie vo veci dovolania zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

Pre úplnosť najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. februára 2010, číslo II. ÚS 65/2010 k prípustnosti dovolania v správnom súdnictve. V jeho publikovanom znení Ústavný súd Slovenskej republiky akceptuje výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého je dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku neprípustné, ako súladný so základným právom na súdnu ochranu.

V odôvodnení uznesenia sa zaoberal aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 283/07, ktorým bol na určitý čas vyjadrený opačný právny názor na prípustnosť dovolania.

Ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 283/07 zrušil uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania dôvodiac, že tzv. zmätočné dovolacie dôvody sa vzťahujú aj na súdne rozhodnutia vydané podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Argumentácia IV. senátu ústavného súdu bola založená na texte záhlavia ustanovenia § 237 O. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sú naplnené zmätočné dôvody.

Týmto nálezom ústavný súd nepochybne autoritatívne dal na vedomie nielen konkrétnemu sťažovateľovi vo veci sp. zn. IV. ÚS 283/07, že jeho sťažnosť bola úspešná, ale zároveň (prostredníctvom internetu) tým oznamoval aj eventuálnym sťažovateľom, že do budúcnosti môžu podať dovolanie zo zmätočných dôvodov proti rozhodnutiu správneho súdu v prípade, ak sa tieto budú kryť s dôvodmi ústavnoprávnymi. Zároveň tým aj najvyššiemu súdu naznačil, aby zmenil koncepciu prípustnosti dovolania v správnych veciach.

Ústavný súd v uznesení zo 16. februára 2010, číslo II. ÚS 65/2010, ale uviedol, že otázka prípustnosti dovolania v správnom súdnictve mala byť pôvodne predmetom konania o zjednotení právnych názorov. Z rozpravy pléna ústavného súdu však vyplynulo, že citovaný nálezh ústavného súdu bol ojedinelým v inak konštantnej judikatúre ústavného súdu akceptujúcej neprípustnosť dovolania v správnych veciach, a preto nie je nevyhnutné využiť procedúru zjednocovania právnych názorov. Napokon aj štvrtý senát akceptoval uvedený právny názor v náleze sp. zn. IV. ÚS 208/08 a v uznesení sp. zn. IV. ÚS 274/09.

Ústavný súd Slovenskej republiky v doterajšej judikatúre vyslovil právny záver, podľa ktorého „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (II. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08).

Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní. V danej súvislosti nesmie byť mätúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (IV. ÚS 208/08).

Podanie dovolania v správnom súdnictve preto ani s poukazom na uznesenie IV. ÚS 283/07 neprichádza do úvahy.

V dôsledku tohto právneho názoru ústavného súdu nedošlo k zmene v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, a preto bolo konanie vo veci zastavené pre nedostatok podmienok konania.»

19. Najvyšší súd otázku prípustnosti dovolania posúdil a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné. Neprípustnosť dovolania v napadnutom uznesení odôvodnil,

pričom ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo.

20. Pokiaľ sťažovateľ odkazuje na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 283/07, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa zaoberal aj týmto nálezom ústavného súdu, pričom jasne a zrozumiteľne uviedol, prečo na vec sťažovateľa tento nález ústavného súdu nebolo možné aplikovať. Vzhľadom na vyčerpávajúce a presvedčivé odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd nepovažuje za potrebné k veci nič viac uviesť, keďže by iba opakoval argumenty, ktoré sú už v uznesení najvyššieho súdu uvedené a s ktorými sa v celom rozsahu s poukazom na judikatúru ústavného súdu citovanú v napadnutom uznesení stotožňuje. Sťažovateľ v sťažnosti neuvádza žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že najvyšší súd otázku prípustnosti dovolania posúdil nesprávne.

21. Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru, že dovolanie nie je v správnom súdnictve prípustné a konanie o dovolaní sťažovateľa zastavil pre nedostatok právomoci na jeho preskúmanie, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľa.

22. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd neporušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 17 a čl. 18 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

23. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

24. Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať tak, aby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktorýchkoľvek tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv vo väčšom rozsahu, než to dohovor ustanovuje.

25. Podľa čl. 18 dohovoru obmedzenia, ktoré dohovor pripúšťa pre uvedené práva a slobody, nesmú sa využívať na iný účel než na ten, na ktorý boli určené.

26. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

27. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

28. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ napriek tvrdenému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 17 a čl. 18 dohovoru porušenie týchto práv v sťažnosti neodôvodnil. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že daný rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 322/2010, IV. ÚS 399/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 267/2010, II. ÚS 309/2010, III. ÚS 262/2010, III. ÚS 210/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010,

IV. ÚS 134/2010). Ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

29. Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť v tejto časti nespĺňa všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, keďže sťažnosť nie je odôvodnená.

30. Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, ktoré boli dôvodom na jej odmietnutie v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

31. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2016